

ВСЯКА КАПКА – МОРЕ

Капките падат на интервали неравни,
но сякаш си отговарят —
като в солидарност
между различни тела и механизми.
Това, което се появява, не е синхрон,
а резонанс:
крехка координация, оформена:
натрупване, близост и време.
Този ритъм се разгръща в тревога —
бъдеще: отложено,
стеснено, тихо оттеглено.
Настоящето се разтяга, повтаря се,
уловено в цикли, които обещават движение,
но рядко достигат.
В това окачено време
устойчивостта се превръща в съпротива,
а слушането — в политически акт.
Постепенно се надига скандиране:

Ние не сме капки в морето.
А всяка капка става море.
Стъпка по стъпка държим си сърцето
В шепи трептящи над златно паве.

Предложението **Всяка капка – море** е групов презентация, съставена от основна инсталация на **Антони Райжеков**, външна инсталация на **Георги Господинов**, пърформанси на **Валентина Траянова** и **Биляна Вучкова** и публикация/подкаст на **Димитър Кенаров**.

Проектът изхожда от скорошни протестни движения в България и из Балканите, предизвикани от системна корупция, институционален провал и техните трагични последици. Говори за споделени регионални условия и общи борби—оформени от повторение, издръжливост и упоритостта на колективното несъгласие.

Между 2023 и 2025 г. масови протести избухнаха из Балканите* след фатални институционални провали. Всяко избухване на обществено възмущение следваше позната схема: трагедия, протест, разпръскване—рядко структурна промяна. Тази повтаряща се „балканска пролет“ разкрива цикъл на съпротива, която не е помпозна, а устойчива; не оркестрална, а минорна. Проектът се вписва в този минорен регистър, вслушвайки се в гласове, които не доминират, но се натрупват.

Всяка капка – море предлага критична и поетична рефлексия върху гражданската съпротива, където всяка капка—всеки глас, тяло и жест—има значение. Една капка може да изглежда незначителна, но чрез повторение променя ритъм, звук и посока. Проектът не предлага решения, а форма на слушане. Капките падат на неравни интервали, но сякаш си отговарят—действайки в солидарност през различни тела и механизми.

В сърцевината на павилиона е звуковата инсталация на **Антони Райжеков** **“И всеки глас е хор”** (2026), разположена във вътрешното пространство. Водата се подава през интравенозни системи към окачени, остаряващи музикални инструменти. Докато капките падат от инструментите върху обърнати барабани, оборудвани с вибрационни сензори, се активират фрагменти от протестни записи от скорошни балкански демонстрации. Думи и лозунги—някако скандирани на обществени площади, често игнорирани или заглушавани—се разтеглят в резониращи, припокриващи се тонове. Индивидуалните изказвания се сливат в фрагментиран, колективен хор. Автоматизираната композиция се разгръща във времето. Водата бавно корозира инструментите отвътре, докато те продължават да звучат. Това, което изглежда като система за жизнена поддръжка, става механизъм на ерозия. Това, което дава възможност за глас, едновременно разрушава своя носител. Творбата следва темпоралната логика на институционалния разпад: постепенна, отмерена, необратима. Народният говор се трансформира във фрагментирана звукова материя; инструменти и гласове стават уязвими тела с всяка сричка. Съпротивата тук не е експлозивна, а натрупваща се—като вода, която разяжда камък.

Текстовата инсталация на **Георги Господинов** **“Стъпка по стъпка, капка по капка, или Прохождането на протестиращия човек”** (2026) разширява това темпорално измерение към въплътена памет. Инсталирана в градината и аркадите като текстилен печат върху големи знамена, текстът проследява как тяло без памет за протест става протестиращо тяло. От несигурните жестове на 1989—когато телата знаеха само как да манифестират и да маршируват, но не и как да протестират—до настоящето, творбата следва бавния процес на учене на несъгласието през поколенията. Посетителите физически изминават тази траектория, обитавайки постепенното оформяне на протеста като живяно преживяване.

Изложбата се активира чрез пърформанси на **Валентина Траянова** и **Биляна Вучкова**. Откриващият пърформанс на Траянова навигира между песен, манифест и политическа реч, ангажирайки архитектурата и акустичния обем на павилиона, докато призовава нестабилността на почвата—както буквална, така и политическа. Повтарящият се пърформанс на Вучкова отговаря на инсталацията чрез цигулка и глас, обръщайки се към предезикови форми на комуникация и активация.

Проектът се контекстуализира допълнително чрез подкаст и публикация, редактирана от журналиста и писател **Димитър Кенаров**. Базирана на интервюта с артисти, активисти и журналисти, участвали в скорошни протести, публикацията рефлектира върху споделени протестни условия, многоезичие и колективна памет из Балканите.

Проектът събира съзвездие от разнообразни български гласове с международна дискурсивна сила. Всеки подхожда към темата за протеста от различен ъгъл—звук, текстуален, въплътен, пърформативен и аналитичен—създавайки диалог, който отразява множествеността от перспективи, преживявания и езици в гражданската съпротива. Тяхното разнообразие става отражение на темата на проекта: че колективното действие и паметта се изграждат от много единични приноси, всеки необходим за формирането на цялото. **Всяка капка – море** събира гласове, които упорстват, натрупват се и резонират в поетична синергия—докато всяка капка стане море и всеки глас създаде хор.

Българският павилион е замислен не само като изложба, а като пространство за преживяване, срещи и дискусия. Закотвен в локални истории и неотложности от България към Балканите и Източна Европа, той се отваря към по-широки въпроси за властта, отговорността и глобалния възход на авторитаризма—приканвайки посетителите да слушат, да размишляват и да се позиционират в тези споделени условия. Разположен във Венеция, където водата определя едновременно уязвимост и упоритост, **Всяка капка – море** трансформира изложбеното пространство в праг, където текучестта на водата, публичният протест и институционалното пространство остават в еволюираща напрегнатост.

Калас Либфрид (Калоян Любомиров) и Антони Райжеков

* Протестите в Гърция след железопътната катастрофа в Темпи (2023, 2025), в Сърбия по време на продължаващите национални протести след срутването на навеса на гарата в Нови Сад (от 2024), в Северна Македония след пожара в нощен клуб в Кочани (2025) и в България по повод бюджетен план за 2026, които доведоха до оставката на правителството (2025)

От улицата публиката първо среща нашата вестникарската будка с издание на проекта — черно-бяло формат A2, отпечатано в 5000 бр. Публикацията-вестник, редактирана от журналиста и писател **Димитър Кенаров** в сътрудничество с **Калас Либфрид (Калоян Любомиров)**, е базирана на интервюта с артисти, активисти и журналисти, участвали в скорошни протести, и разгръща споделени протестни условия, многоезичността на протеста и колективната памет из Балканите. По време на Биеналето Димитър Кенаров ще води на живо еднодневна подкаст сесия от павилиона.

“Стъпка по стъпка, капка по капка, или Прохождането на протестиращия човек”

Георги Господинов, 2026

Текстова инсталация
текстил, дигитален принт
шест банера 300 x 100 см

Текстовата инсталация ще изследва и припомня как едно ненаучено на протест тяло преминава в протестиращо. Как телата ни без памет за протест прохождат и създават такава памет капка по капка, стъпка по стъпка. На първите протести от 1989 г. телата ни трябваше в движение да си набавят опит за протестиране. Дотогава ние знаехме само как се манифестира. Помня страха, с който се оглеждахме и вдигахме съвсем плахо два пръста в знака „Виктори“. Постепенното изправяне на протестиращия човек, проследено по времевата ос на последните 35 години след ключовата 1989-а, ще бъде извървяна през личната памет на тялото, минало през всички тези протести, включително днешните. Протестиращите сега са децата на протестиращите през последните десетилетия.

Отделните пасажии на този текст ще придружават посетителя от входа през колонадата до пространствата на събитията. Така посетителят извървява - физически и през текста - прохождането на протестиращия човек.

И Всеки Глас - Хор

Антони Райжеков, 2026

шест водо-чувствителни звукови скулптури

6 стари музикални инструмента (пиано, тромпет, туба, лагерна тръба, кларинет, чинел), 6 стъклени интравенозни бутилки, 6 поливни/капкови системи с електрически помпи, 6 водоустойчиви барабанни контейнера на метални стойки, стоманени вериги, преносим портален кран, 6 вибрационни сензора и електроника, 6 китарни усилватели, намерени аудио записи от балкански протести

Инсталацията на Антони Райжеков “И всеки глас – хор” (2026) надгражда по-ранната серия “До последната капка” (2022–2024), усъвършенствана в рамките на пет изложби във Варна, София, Залцбург, Истанбул и Мюнхен. Тя трансформира установения механизъм чрез въвеждането на обърнати барабани, дренажна система и преминаване от музикални фрагменти към намерени протестни записи—разширявайки продължаващото изследване на художника върху преплитанията между звук, технология и политически контекст в рамките на по-широката му звукова и архивна практика.

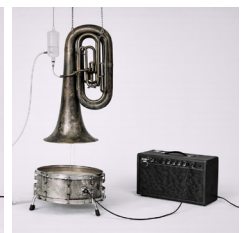
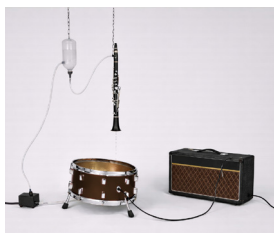
Видео референции

[До последна капка](#), 2022

[ПРЕМЪЛЧИТЕЛИ](#), 2021

[За отговорността на знанието](#), 2023

[GENERATION COMFORT](#), 2022

Валентина Траянова ще създаде вокална поема, написана на няколко езика, в диалог с гласовете на инсталацията. И всеки глас – хор ще бъде адресирана към публиката от „пързляща се кантатрица“.

Of Ghosts and Cosmonauts (За призраци и космонавти), 2022, пърформанс на Валентина Траянова с Аслъ Севен; инсталация на Вито Валентинов. The Image Generator, ОКИ, Красно село, София, България

Pick-up (test) , 2012
performance by Valentina Traianova with Erik Minkinen
PLOTHER, Rouen, France

Снимка: Photomusix / Cristina Marx

Биляна Вучкова отговаря на инсталациите в изложбата със своя пърформанс, който използва звук отвъд речта и създава церемония, изковаваща висцерална връзка, вкоренена в колективна памет, земя и споделена солидарност.

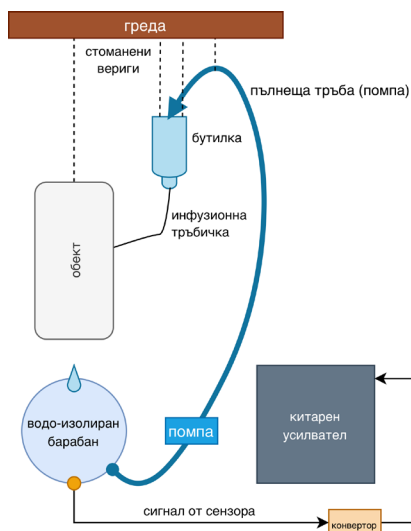

ECOCIDE#1 – SYMPOSIUM, 2025; Lothringer 13 Halle, Мюнхен
Биляна Вучкова изпълнява пърформанс в звуковата инсталация "До последната капка" на Антони Райжеков

Видео референции

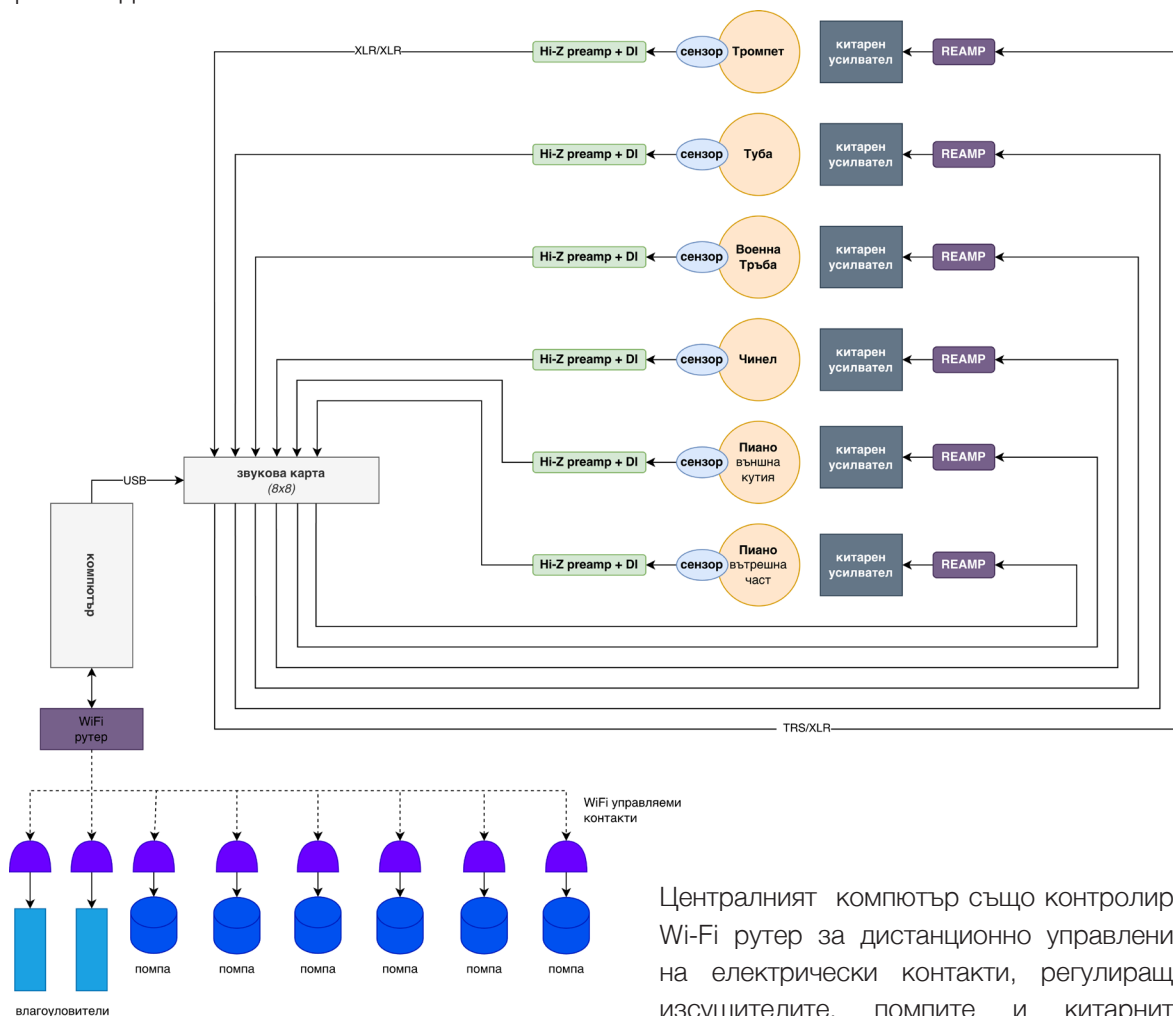
[Biliana Vutchkova & DARA Strings, 2024](#)

[Valentina Traianova performances extracts, 2021](#)

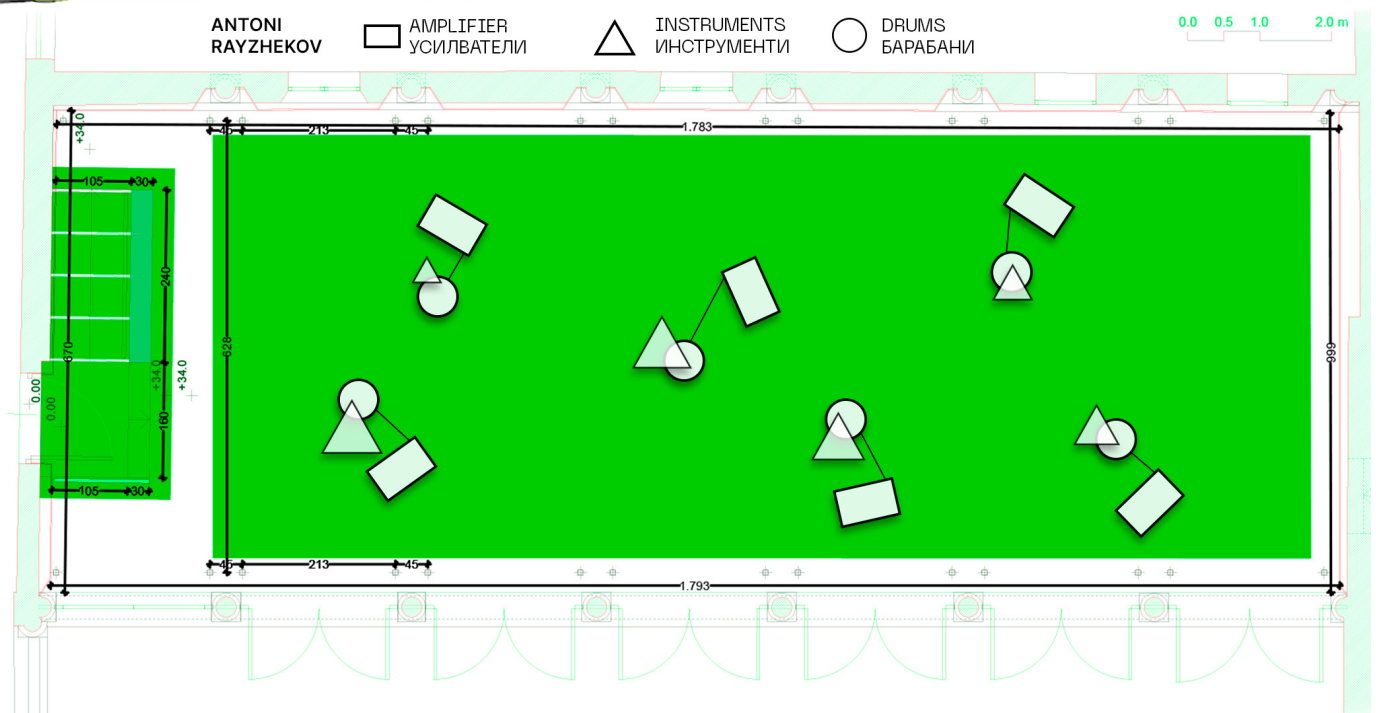
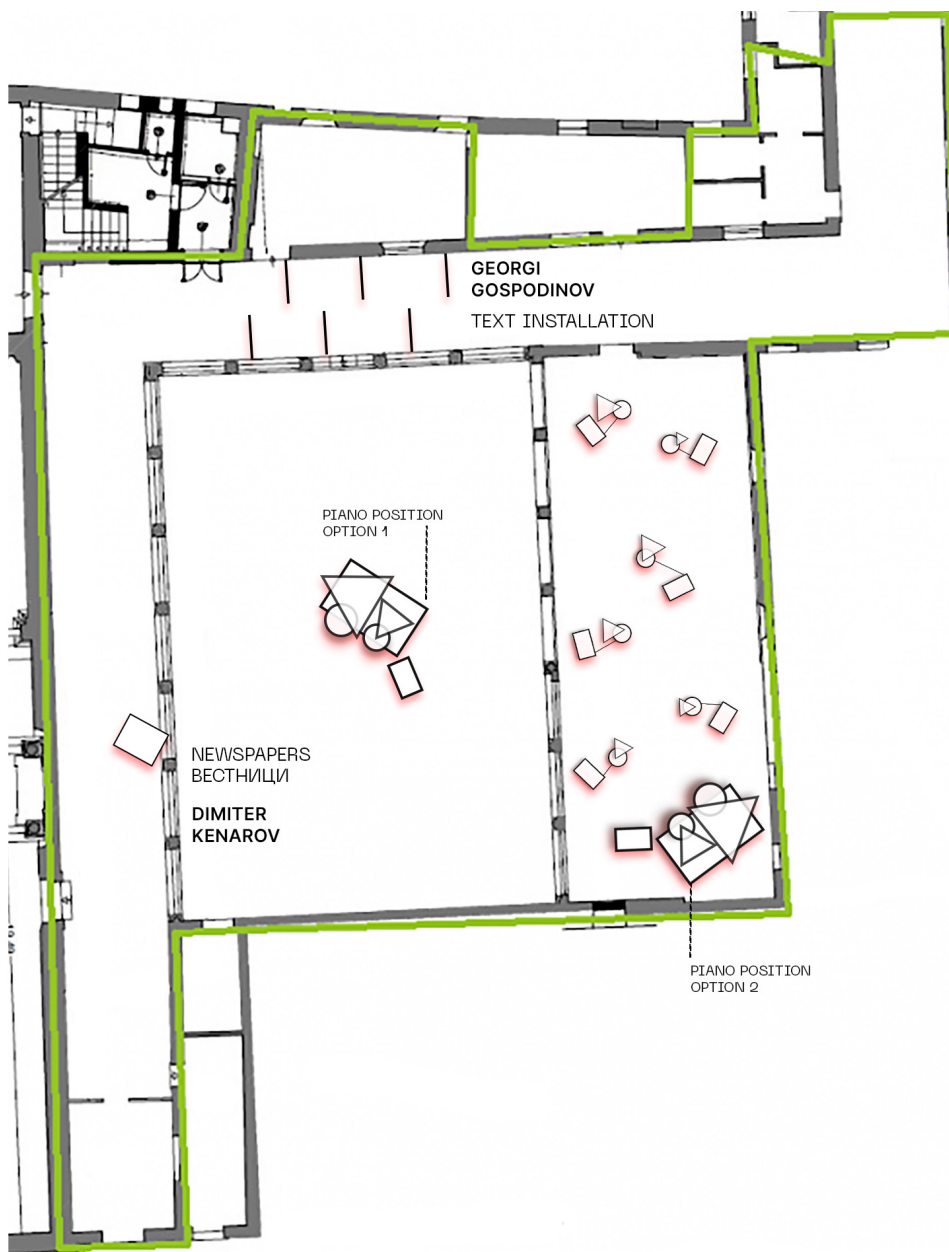
1. Техническа диаграма на една звукова скулптура

Сензорът улавя вибрациите от капките и сигналът се изпраща до централния компютър за обработка и за задействане на индивидуалните звукови фрагменти, след което се препраща обратно към съответния китарен усилвател за възпроизвеждане.

2. Обща техническа диаграма

Централният компютър също контролира Wi-Fi рутер за дистанционно управление на електрически контакти, регулиращи изсушителите, помпите и китарните усилватели. В края на всеки работен ден системата автоматично активира два 20W изсушителя (влажнителя) за четири часа, за да регулира влажността в пространството.

снимка: Кристиан Каин

Калас Либфрид (Калоян Любомиров) (куратор), е роден като Калоян Любомиров в Свищов, 1989 г. и е базиран в Мюнхен куратор, артист и писател. Той е художествен директор на градската галерия за съвременно изкуство Lothringer 13 Halle в Мюнхен. Неговата артистическа практика се основава на убеждението, че мултисензорните подходи могат да допринесат за социална и политическа промяна. Работата му адресира сложността на днешните припокриващи се кризи чрез комбинация от критична теория и практика. Централен за подхода му е колаборативният процес, който поканва активно участие на артисти и обществото в оформянето и реализирането на проекти. Либфрид е основател и куратор на интернационалният проект Антифашизъм: Сега. (2026 до 2028, кооперация с Гьоте-Институт) който ще се случва в 12 институции в източна Европа и Германия (включително МСУ Загреб, ДЕПО Истанбул, Исторически Музей Сараево, Лудвиг Форум Есен и други). Основател е на паразитния издателски колектив PARA, съосновател на наградения с отличия арт център NEBYULA/Rosa Stern Space, и създател на платформата Fragments of Sonic Extinction, която адресира загубата на природни звуци.

снимка: Матиас Грубер

Антони Райжеков (участник) е концептуален медиен артист, преподавател и изследовател, роден в София и живеещ между Австрия и България от 2007 г. Работи на пресечната точка на звуково и визуално изкуство, компютърни изкуства, перформанс и наука, като създава аудиовизуални инсталации, звукови скулптури, интерактивни обекти и физически/лекционни перформанси с активно участие на публиката. Произведенията му стъпват върху научна теория, статистически данни или архивна информация и се фокусират върху социални и политически теми. Завършва магистратура по театрална режисура и

бакалавър по актьорско майсторство в НАТФИЗ „Кр. Сарафов“ (София), изучава джаз импровизация във Виенската консерватория (джаз департамент) и компютърно програмиране в LearningTree (Лондон). Бил е асоцииран преподавател в програмата „Медийни и дигитални технологии“ (Интерактивни/Експериментални медии) в Университета за приложни науки Санкт Пьолтен (2012–2020), от 2022 г. е гост-преподавател по дизайн на взаимодействието във Fachhochschule Salzburg, а от 2016 г. — преподавател в магистърската програма „Дигитални изкуства“ в Националната художествена академия (София), където води „Перформативни медии“ и „Саунд арт“. Стипендиант е на Akademie Schloss Solitude (2015–2017) в Щутгарт и Akademie Hallein (2014) в Халайн. Негови работи са показвани в България (НХГ–САМСИ, Институт за съвременно изкуство – София, галерия „Структура“) и международно — Manifesta14 (Прищина), Kunsthau Graz, Гуангджу (Южна Корея), с номинация за Global Digital Art Prize (Сингапур) и участие в биеналето EXPERIMENTA (Гренобъл, Франция), измеждумного други.

снимка: Яна Лозева

Георги Господинов (1968) е автор на романа „Времеубежище“ (2020), спечелил Международната награда „Букър“ за 2023 г., публикуван на повече от 35 езика. В него загадъчен фланьор на име Гаустин започва да отваря „стаи и клиники за минало“, предлагащи обещаващо лечение за пациенти с Алцхаймер. Но скоро терапията му се превръща в оръжие за политически цели в цяла Европа... „Не може да бъде по-актуално“ (The Guardian). Немският павилион на Биеналето във Венеция 2024, куриран от Чала Илк, е вдъхновен от концепцията на „Времеубежище“.

Господинов става известен с предишните си романи „Естествен роман“ и „Физика на тъгата“, а също и с най-новия си роман „Градинарят и смъртта“. Творчеството му включва поезия, театрални пиеси, либрето за опера „Space Opera“, „Инвентарна книга на социализма“, социални видео инсталации като „Шамарената фабрика“ и „Future Cancelled“.

Неговите многопластови истории са свързани с паметта за близкото минало на Източна Европа и настоящите тревоги на Европа и света. Георги Господинов е най-превежданият и най-награждаваният извън България български писател, като творбите му са публикувани на повече от 30 езика. През 2025 година участва в изложбата „ECOCIDE“ в Lothringer13 Halle, Мюнхен (8-18 май) - годишен фестивал, изследващ теми на кръстопътя между политика, екология и общество.

снимка: Боряна Пандова

Биляна Вучкова е динамична и задълбочена интердисциплинарна съвременна артистка със силно изявен неконвенционален език. През призмата на слуха, ранното си обучение по класическа музика и многогодишно развитие като цялостен съвременен артист-изпълнител, тя изследва състоянията на спонтанност и интуитивен резонанс, въплътени в нейната мултифасетна дейност. Работата на Биляна обхваща възможно най-широкия диапазон от изразни средства като звук, визия, движение и включва концерти, дълготрайни и мултидисциплинарни формати, композиции и инсталации, фокусирани върху връзката между вътрешния свят и звуковото пространство. Базирана между Берлин и Берн, Биляна работи като солист, с известни артисти и състави, и е доцент по композиция и импровизация в музикалната академия в Берн. Тя е основател и куратор на DARA String Festival и получател на редица престижни награди и стипендии.

снимка: Яна Лозева

Валентина Траянова е художничка, перформанс артистка и певица, родена в София и базирана в Париж. Пристига във Франция през 1996 г., учи в Ница; завършва Академия „Жул Паскин“ (София) и получава DNSEP от Villa Arson / International Academy of Fine Arts E.P.I.A.R. (Ница). Част е от Command-X на Nicholas Knight, съоснователка на дуото Lubovda с Antoine Dufeu и преподава писане (креативно, наративно и дизайн-писане) в CY école de design към Cergy Paris University. Практиката ѝ е хибридна (рисунка, песен, писане, танц, звукова скулптура) и третира гласа като материал; развива фигурата „певица-скейтьор“, която „се плъзга през времето“ в институционални и публични пространства. Представяна е широко във Франция и международно; през август 2023 г. е резидент в Emily Harvey Foundation (Венеция) с проекта „I Am Sinking“. Показвана е в Palais de Tokyo, Centre Pompidou, Fondation Ricard (Aperto), Château de Montsoreau, Fondation Fiminco, Monnaie de Paris, MAC/VAL, Centre Pompidou-

Metz, MUDAM (Люксембург), MNAC (Букурещ), Schauspiel Cologne, S.M.A.K. (Гент) и СГХГ (OGMS-cabinet), където прави соло изложбата U0000000000 (2018). Сред най-новите ѝ работи е перформансът Lust, представен в Badischer Kunstverein (Карлсруе) и в Swimming Pool в рамките на соло изложбата Danser Chanter Aimer (Dance Sing Love) (София).

снимка: Боряна Пандова

Димитър Кенаров (участник) е независим журналист, поет, литературен критик и преводач. Роден и израснал е в София, завършил е образованието си в САЩ (Middlebury College и University of California – Berkeley), а днес живее основно „на път“. Автор е на три стихосбирки на български и два сборника с литературна журналистика, „Диктатори, трактори и други приключения“ и „Българската следа“. Негови текстове на английски език са публикувани в The New Yorker, The Economist, Esquire, The Nation, The Atlantic, Foreign Policy, The New York Times, The Virginia Quarterly Review и други издания. Работата му три пъти е включвана в антологията „The Best American Travel Writing“ и два пъти е отбелязвана като „notable“ в „The Best American Non-Required Reading“. Той е член на PEN America и Асоциацията на европейските журналисти – България.

снимка: СГХГ

Ренета Георгиева (асистент кураторка) е изкуствовед, културен мениджър и куратор в областта на съвременното изкуство. През последните 15 години се занимава активно с културен мениджмънт и координация на културни проекти и събития, като има богат практически опит в организацията на форуми, изложби, фестивали и събития в публично пространство. Сред проектите, в които е участвала, са международни инициативи от програмата на Пловдив – Европейска столица на културата, FLUCA – Австрийски културен павилион, Фондация Credo Bonum, ИСИ-София, КО-ОР и други. В момента е част от екипа на Софийска градска галерия като куратор към галерия „Васка Емануилова“, където работи по въпроси свързани с архивни материали, представителството на жени и маргинализирани общности в българското съвременно изкуство и социалните промени чрез артистичен израз.